

ARSTAÐ KANN

Mads Hoydal, formaður
í Magistarafelagnum

má gjalda meira til tann næsta, sum fær starvið, tí viðkomandi hevur “ta røttu” útbúgvingina. Men ongar royndir.

Tók eitt ár eyka

Leivur Langgaard, ið starvast sum fulltrúi á Løgmansskrivstovuni, kennir til trupulleikan. Hann hevur sjálvur lisið í Bretlandi og sá eisini fleiri dømi ta tíðina, hann var virkin í Magistarafelagnum.

Hann heldur, at føroyska skipanin kann tykjast sera stirvin, tí hon í so stóran mun visir til danskar útbúgvingar og skipanir. Hann tók ein yvirbygning til sína útbúgving, áðrenn hann flutti heim og fekk tí ikki nakran trupulleika av, at útbúgvingar í Bretlandi vanliga eru nakað styttri enn tær í Danmark.

– Vit hava jú í nógv ár hoyrt politisk ynski um, at føroysk lesandi fara aðrastaðni enn til Danmarkar at lesa, og vit hava eisini eina stuðulsskipan, sum stuðlar undir tað. Men har eru fleiri dømi um, at fært tú eitt alment starv, tá ið tú kemur aftur til Føroya, verður tú bráðliga øðrvísi viðfarin, júst tí tú

ikki hevur tikið tína útbúgving í Danmark. Tað er mótsigandi, sigur Leivur Langgaard.

Hann sigur, at tað hevði verið áhugavert, um hugt varð nærri at skipanini og flokkingunum í Føroyum. Bologna-yvirlýsingin og Bologna-tilgongdin seta nakrar karmar fyri, hvussu útbúgvingar kunnu viðurkennast tvørtur um landamørk, men tað sær ikki út til at hava verið nøkur skipað tilgongd í Føroyum at fyrihalda seg til, hvussu vit kunnu lona og gagnnýta vitanartilfeingið og teir førleikar, ið vit fáa frá teimum, ið ikki hava lisið í Danmark.

Men spurningurin er framvegis, er tað neyðugt, at fatanin hjá Lønardeildini skal vera so stirvin? Serliga tá ið hugsað verður um, at vit líka síðan 1990, ella síðan 1988, hava tosað um at fáa føroyingar at lesa í øðrum londum enn Norðurlondum?

Mugu hava ein leist

Jan Mortensen er lønarstjóri í Fíggjarmálaráðnum. Hann greiðir frá, at Fíggjarmálaráðið er av teirri fatan, at fyri at vera settur í starv

sum kandidatur eftir sáttmálanum við Akademikarafelag Føroya, skal viðkomandi hava tikið ein yvirbygnað oman á eina bachelor-útbúgving ella líknandi.

– Og somu prinsipp mugu vera galdandi, um talan er um master-prógv, sigur Jan Mortensen.

Hann skilir óhepnu støðuna, sum eitt nú ávisir limir í Magistarafelagnum eru komnir í; og hann skilir eisini ynskið um eina lagaligari skipan, har tað millum annað verður tikið fyrilit fyri praktiskum royndum saman við einari masterútbúgving.

– Jú, tað geri eg sum so, men hevur tú ikki ein fastan leist, sum vit hava tað her, so kann tað gerast ein avbjóðing, at man skal inn at meta um útbúgvingar og fakligar royndir í hvørjum einstøkum føri. Tí vit mugu tryggja okkum, at øll almenn starvsfólk fáa somu viðferð, sigur nýggi lønarstjórin í Fíggjarmálaráðnum.

Spurningurin er so, um manngongdin er tann rætta. Fleiri eru, sum ikki halda tað. Ein er formaðurin í Magistarafelagnum, Mass Hoydal. Ella ikki treytaleyst.

– Tað, vit uppliva, er í øllum førum ómetaliga óheppið fyri okkara limir, tí tað eru fólk, sum falla heilt uttanfyri, og eg dugi illa at ímynda mær, at tað er tað rætta, sigur hann.

Skilir ikki meiningina

Formaðurin í Magistarafelagnum er sum vera man misnøgdur við, at limir í hansara felag falla uttanfyri.

Serliga harmur er hann um, at politiski myndugleikin hevur samtykt eina lóg, sum ger tað møguligt hjá landskassanum at stuðla fólki í at fara út um Norðurlond at nema sær útbúgving. Henda lóg og kunngerðin um ÚSUN (útbúgvingarstuðul til tey, sum lesa uttan fyri Norðurlond) gera tað, at ungafólk fara eitt nú til Bretlands at útbúgva seg.

– Vita tey, tá ið tey fara, at gaman í fáa tey skúlagjaldið aftur – upp til 80.000 krónur, men at tey, tá ið tey koma aftur, so eru tey við sviðusoð, tá ið tað snýr seg um løn. Eg ivist, og eg haldi, at tað áttu tey at fingið at vita, áðrenn tey fara, sigur Mass Hoydal.

Ein, sum kann gera nakað við tann partin, er Holger Arnbjerg,

stjóri á Altjóða skrivstovuni. Hann hevur fatur á nógvum av teimum, sum fara til Bretlands at lesa, og tey fáa boðini. Hin vegin veit hann sjálvur ikki altíð, hvørji fara av stað, serliga um tey t.d. búgva í Danmark, tá ið tey fara til Bretlands at lesa, og so ber illa til at kunna, sigur hann.

– Sjálvandi royna vit at fyrireika tey so frætt, sum vit kunna, men vit fáa ikki fatur á øllum, sigur Holger Arnbjerg.

Eftir stendur tó spurningurin, hví myndugleikarnir so fegnir vilja hava fólk at lesa uttan fyri Norðurlond, at man velur at rinda skúlagjaldið fyri tey. Tí tá ið tey koma heimaftur, vera tey – av sama myndugleika – ikki virðismett samsvarandi, tá ið tað snýr seg um løn.

Hendan greinin er
gjørd í samband
við limablaðið hjá
Magistarafelagnum